

РЕШЕНИЕ

№ 20345

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5300** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в Отдел «Пътна полиция» - СДВР, чрез юрк. А., срещу Решение № 1805 от 15.04.2024 г. по нахд № 2519/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-016526 от 17.08.2023 г. относно наложено на Т. М. Е. на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) административно наказание «глоба» в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Оспорва изводите на СРС по приложението на чл.140, ал.1 от ЗДвП за управление на МПС със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал. 15 от ЗДвП. Поддържа, че законът не вменява задължение за уведомяване на собственика за служебното прекратяване на регистрацията на МПС в случаите на чл.143, ал. 15 от ЗДвП. Чрез сравнителен анализ на чл.18б, ал.1 и ал.2 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. навежда доводи, че законодателят не е уредил задължение за уведомяване на собственика за служебното прекратяване на

регистрацията на МПС в случаите на чл.143, ал. 15 от ЗДвП. Излага подробни съображения за законосъобразност на НП като издадено от компетентен административнонаказващ орган (АНО), в сроковете по чл.34 от ЗАНН, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и при правилно приложение на вменената за нарушена разпоредба на чл.140, ал.1 от ЗДвП и форма на вината – небрежност. Претендира отмяна на решението на СРС и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Ответникът Т. М. Е., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], община «Р.», област П., оспорва касационната жалба в писмен отговор от 22.05.2024 г. и писмено становище от 27.09.2024 г. Претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че на 06.05.2023 г., около 11:21 часа, жалбоподателят Т. М. Е. управлявал л.а. «О. А. С. Вагон» с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Е. К. Хатиб, ЕГН [ЕГН], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена проверка и справка с РСОД и ОДЧ ОПП-СДВР, срещу магазин «П.» било установено, че на 24.04.2023 г. автомобилът е със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. За установеното нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП от свидетеля Д. Е. Т., заемаш длъжността полицейски инспектор в ОПП-СДВР, бил съставен АУАН №GA956826 от 06.05.2023 г. Материалите били изпратени в Софийска районна прокуратура и била образувана пр. рег.№4332р-42360/2023 г. по описа на 08 РУ - СДВР, пр. пр. № 33379/2023 г. по описа на СРП. Проверката приключила и било издадено Постановление на СРП от дата 13.07.2023 г. на прокурор при СРП - Е. М. за отказ да се образува наказателно производство, като материалите по преписката били изпратени на ОПП-СДВР за преценка дали е налице административно нарушение. Началник група в СДВР отдел Пътна полиция-СДВР издал атакуваното пред СРС НП.

За да отмени НП районният съд е приел, че липсват доказателства за служебната дерегистрация да е издаден какъвто и да е административен акт, който да е връчен някому, нито да е уведомен собственикът на автомобила. В тази връзка СРС е посочил, че уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175 ал. 3 ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство. Изложени са съображения, че собственикът на МПС, а в случая жалбоподателят не е собственик на МПС, обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на МПС, докато знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Във връзка с доводите на административнонаказващия орган (АНО), че незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност, СРС е допълнил, че в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно

прекръпяване на регистрацията на автомобил на основание чл. 143 ал. 15 ЗДвП, т.е. на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175 ал. 3 пр.1 ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. С аргумент от Тълкувателно постановление №2/05.04.2023 г. на ВАС-ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС районният съд е обосновал извод за необходимост във всеки конкретен случай да бъдат изследвани и доказани всички елементи от състава на административното нарушение, включително вината, която в административнонаказателния процес не се предполага. В заключение и доколкото в конкретния случай подобно уведомяване на собственика на МПС не е извършено, а жалбоподателят не е собственик, съдът е обосновал цялостна отмяна на наказателното постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 121-и състав е валидно, допустимо и правилно.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.140, ал.1 от ЗДвП урежда императивно задължение по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съгласно чл.141, ал.1 от ЗДвП за всяко регистрирано моторно превозно средство или ремарке се издава свидетелство за регистрация с безсрочна или с временна валидност по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи, което съдържа данните за превозното средство съгласно наредбата по [чл. 140, ал. 2](#).

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекръпяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45/2000 г.) за всяко регистрирано превозно средство се предоставят табели с регистрационен номер.

Отделните хипотези на чл.143, ал.6-15 от ЗДвП и чл.18, ал.1 от Наредба № I-45/2000 г. уреждат два начина за прекръпяване на регистрацията на ППС – с писмено заявление от собственика и служебно. В случая, АНО се позовава на разпоредбата на чл.143, ал.15 от ЗДвП, според която служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекръпява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Разпоредбата на чл.18б, ал.1 от Наредба № I-45/2000 г. урежда различни основания за служебно прекръпяване на регистрацията съгласно чл.18, ал.1, т.2 от наредбата, сред които и това по чл.143, ал.15 от ЗДвП. Действително, в разпоредбата на чл.18б, ал.2 от Наредба № I-45/2000 г. законодателят е направил разграничение между отделните хипотези на служебно прекръпяване на регистрацията на ППС като е уредил задължение за уведомяване на собственика на ППС само в някои от тях - по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, сред които безспорно не е това по чл.18б, ал.1, т.10 от Наредба № I-45/2000 г.

Съвместното тълкуване на визираните разпоредби правилно е навело районният съд на

извод за неизвършване от субективна страна на вмененото нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. Наказаното лице не е собственик на автомобила. Прекратяването на регистрацията по чл.143, ал.15 от ЗДвП са извършва чрез отбелязване в автоматизираната информационна система. При липса на уредено задължение в чл.18б, ал.2 от Наредба № I-45/2000 г. за уведомяване на собственика на ППС за осъщественото служебно отбелязване в автоматизираната информационна система, то свидетелството за регистрация на автомобила остава у неговия собственик, респ. регистрационните табели не са отстранени от автомобила. Изложеното оборва касационните доводи за знание у наказаното лице, което било длъжно съгласно чл.100, ал.1 от ЗДвП да носи в себе си регистрационния талон на автомобила. В съставения на 06.05.2023 г. АУАН и издаденото въз основа на него НП липсват констатации дали при проверката лицето е представило регистрационен талон на автомобила, но както се посочи, приложимите основания за служебна дерегистрация не изключват притежаването на такъв у ползвателя, предоставен от собственика. Респ. автомобилът е бил с поставени регистрационни табели, което е кумулативно изискване в чл.140, ал.1, изр.1 от ЗДвП, предвид употребения в нормата съюз „и“.

Без съмнение, за администрацията не е уредено нормативно задължение за уведомяване на собственика на ППС за неговата служебна дерегистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП, но именно това обстоятелство бламира възможността за доказване на субективния елемент от вмененото нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, както правилно е приел районният съд. Това е така, защото не е уредено и законово задължение за справки в тази автоматизирана система (каквато възможност липсва), поради което и ако собственикът на ППС е наясно със задължението си по чл.3, ал.1 или по чл.17, ал.1 от Наредба № I-45/2000 г. – за регистрация в срок до един месец от придобиване на собствеността, съотв. за подмяна на свидетелството за регистрация, то у ползвателя на ППС, различен от собственика, при спиране за проверка обективно няма знание за извършване на нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, след като разполага със свидетелството за регистрация и регистрационните табели на автомобила. Такъв ред – за проверка относно активната регистрация на което и да е ППС и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС).

В този смисъл към датата на нарушение на 06.05.2023 г. Т. М. Е. не е разполагал с възможността да знае или да предполага за прекратената регистрация на управлението от него лек автомобил, още повече – да знае точната дата, на която това е станало, без предварително да е извършено съобщаване за дерегистрацията на собственика на лекия автомобил. След като собственикът не е бил информиран за служебното прекратяване на регистрацията, той не би могъл да съобщи този факт и на лицето, на което е предоставил управлението на автомобила. По делото липсват твърдения и доказателства ползвателят да е знаел за служебно прекратената регистрация. Това същият е узнал едва при извършената му проверка на от служителите на ОПП - СДВР. Отсъствието на субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от ЗДвП прави деянието несъставомерно, както правилно е приел районният съд.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за отмяна на НП, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН ответникът по касация има

право на сторените в производството пред АССГ разноси, но поради липса на искане в тази насока разноси не се присъждат

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1805 от 15.04.2024 г. по нахд № 2519/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.